

og værdighed. Og derudover er det en opgave, som ydre begivenheder tvinger os til at tage op, og som der måske er kortere tid til at løse, end vi tror."

Vi kan ikke sidde denne opfordring overhørig. Med det europæiske program til styrkelse af NATO-forsvaret har vi gjort en begyndelse. Vor samarbejds- og afspændingspolitik mod øst kan kun gennemføres, når den bæres af et fast grundlag, dannet ved tæt fællesskab i alliance og i EF.

Fælles sikkerhed og fælles udnyttelse af stigende velstand er et smukt, men utilstrækkeligt mål for vor politik. Europa er ingen forening til fremme af indadvendt hegemonipolitik. Udenrigspolitik, udviklingshjælp og forsvar må være søjlerne i et fællesskab, som svarer til vort ansvar i verden. Familien af de europæiske folk vil kun kunne bære dette ansvar, hvis dets vigtige medlem Storbritannien indtager sin naturlige plads i dens midte og tager del i dens beslutninger.

Uddrag af en erklæring afgivet af udenrigsminister Walter Scheel på en pressekonference den 21 januar 1972.

Uofficiel oversættelse.

Med hensyn til *harmoniseringen af udenrigspolitikken* vil vi gå pragmatisk frem. I det politiske samarbejde bør de områder have prioritet, som umiddelbart har praktisk betydning. Forbindelserne til USA og forberedelsen af konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa har jeg allerede nævnt. Også EF's forhold til den tredje verden er af betydning. Trods alt yder EF klart den største udviklingshjælp, så meget som en trediedel mere end USA. Allerede på den næste verdenshandelskonference i april i Santiago de Chile har EF lejlighed til at yde et selvstændigt bidrag. I Mellemøst-politikken har afstemningen af EF-landenes holdninger i De Forenede Nationer allerede ført til en resolution, som for første gang var foreslået af de medlemmer af EF, der er repræsenteret i FN, inklusive Storbritannien. Også i fremtiden vil vi i det politiske samarbejde systematisk gå frem skridt for skridt. Det er meningsløst at handle, som om Europas politiske enhed allerede nu fandtes. Vi må først skabe den.

Til slut kommer jeg til *sikkerhedspolitik-*

ken. EF må undgå at gribe ind i den atlantiske alliances kompetence. Inden for en overskuelig tid kan intet erstatte NATO som garant for europæernes sikkerhed. EF er endnu ikke groet tilstrækkeligt sammen i politisk henseende til at kunne tilstræbe en fælles forsvarspolitik. Efter alt at dømme vil dette spørgsmål komme som sidste led i den politiske enhed. Dette aspekt må dog ikke holdes udenfor ved en forudseende planlægning af EF's fremtid.

Allerede i de kommende måneder vil vi beskæftige os indgående med alle disse ting. EF's udvidelse bør ikke give anledning til at lægge hænderne i skødet.

Afskrift af indberetning nr. 157 af 3. februar 1972 fra ambassaden i Bonn.

Udenrigsminister Scheels radiointerview den 31. januar 1972.

I et radiointerview den 31. januar 1972 har udenrigsminister Scheel udtalt sig om tidspunktet for den kommende topkonference mellem de ti EF-lande samt om de mulige resultater af denne konference.

Under hensyn til den danske og norske folkeafstemning om EF-medlemskab var det sandsynligt, at konferencen først ville finde sted til efteråret 1972.

Det vigtigste mål for konferencen var efter Scheels mening, at den økonomiske og monetære union blev fremskyndet. Der skulle ikke alene træffes afgørelser om en harmonisering af valutapolitikken, d. v. s. en indsnævring af de interne båndbredder, samt om en metode, der ville sætte centralbankerne i stand til at intervenere effektivt, hvilket bl. a. kunne nødvendiggøre skabelsen af valutafonds. Lige så vigtigt var det, at der blev truffet afgørelser, som kunne sætte en harmoniseringsproces i gang inden for den økonomiske politik samt inden for finans- og konjunkturpolitikken, idet en harmonisering på disse områder var forudsætningen for en harmonisering af valutapolitikken.

Foruden at træffe sådanne afgørelser måtte konferencen definere den rolle, som det nye store EF ville spille i verden, det ville sige i forhold til USA, i forhold til den tredje verden og i forhold til Østeuropa.

Videre udtalte Scheel, at EF's institutioner måtte styrkes, og at det politiske samarbejde